

עמ"ת 20788/01/18 - י ו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עמ"ת 20788-01-18 ו' נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת רננה גלפז מוקדי
עורר	י
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בטבריה (כב' ס. הנשיא השופט נ. מישורי לב טוב) אשר ניתנה ביום 5.1.18 בבקשת העורר לעיון חוזר בתנאי שחרורו ממעצר. בקשת העורר נדחתה.

בשגגה לא הופצה ההחלטה אשר נכתבה בתיק זה לאחר הדיון אשר התקיים ביום 11.1.18 ועל כך התנצלותי בפני הצדדים.

העורר פנה לבית המשפט קמא בבקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו - 1996 במסגרתה עתר להתיר לו לצאת לצורך עבודה.

ביום 19.10.17 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה חמורה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, כלפי הגרוש של בת זוגו. על פי כתב האישום, חשד העורר כי המתלונן מנסה לצלם אותו ועל כן, תקף אותו באגרופים בפניו ובגופו, עד שהמתלונן נפל ארצה. העורר המשיך לתקוף את המתלונן במכות ובבעיטות בגופו, באופן שהמתלונן לא הצליח לקום על רגליו. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלונן חבלה חמורה וחבלה של ממש - שבר בעצם אף עם תזוזה קלה מימין, המטומה ונפיחות של רקמות סביב אף ועין ימין וחתך עמוק בפיו - והוא נזקק לטיפול רפואי.

בד בבד הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים.

ביום 22.10.17 שוחרר העורר בתנאים מגבילים עד תום ההליכים בעניינו. בין יתר התנאים, מעצר בית מלא בפיקוח.

ביום 14.12.17 הגיש העורר את בקשתו לעיון חוזר בתנאי השחרור.

העורר טען כי לא הפר תנאי השחרור בערובה וכי אם לא תינתן לו האפשרות לחזור לנהל את עסקיו, עסק עצמאי של טכנאי מזגנים ותחזוקת מבנים ומאפייה, יידרדר מצבו הכלכלי של העורר עד לפשיטת רגל. העורר טען כי דווקא הוא שסובל הטרדות מצידו של המתלונן, אשר עוקב אחריו. הוא טען כי גרושתו נשואה בשנית לשוטר ולדבריו זוהי הסיבה

לפתיחת התיקים עבורו לפני כ- 20 שנים. העורר ציין כי אחיו חולה בסרטן וזקוק לתמיכת העורר. הוא הדגיש כי התנצל בפני המתלון במהלך העימות שנערך ביניהם וטען כי אין חשש שהיענות לבקשה תגרום להשפעה רעה על עדים. לטענת העורר, חלף די זמן מאז שחרורו בתנאים ועד להגשת הבקשה.

המשיבה התנגדה לבקשה לאור חומרת העבירות המיוחסות, נוכח פרק הזמן הקצר שחלף מאז שוחרר העורר ומאחר שלא השתנו הנסיבות. נסיבותיו של המבקש היו ידועות עוד בטרם שחרורו למעצר בית והמשיבה אף הסכימה כי העורר ייצא ללוות את אחיו לטיפולים במחלתו.

בית המשפט קמא מצא כי משעה שחלפו חודשיים ומחצה מאז שוחרר העורר, הרי שלא חלף זמן ניכר, כפי שנקבע לא פעם בפסיקה, לא השתנו הנסיבות ולא התגלה דבר חדש ועל כן לא מתקיימים התנאים הקבועים בסעיף 52(א) לחוק המעצרים.

בית המשפט קמא בחן את שאלת מסוכנותו של העורר ומצא כי זו לא פחתה וכי הרוחות טרם נרגעו.

מעבר לכך, צוין כי בקשת העורר ליציאה לעבודה אשר אינה מוגבלת ומתוחמת בשעות או במקום, מרוקנת את מטרת התנאים המגבילים מתוכן, שכן היא אינה מאפשרת, הלכה למעשה, פיקוח כלשהו על העורר.

העורר מלין על החלטה זו.

לטעמו, בית המשפט קמא לא איזן נכונה את החשש הכבד מפני פשיטת רגל והחמיר עימו. לטענת העורר, דווקא הוא סובל לאורך תקופה מהטרדות מצידו של המתלון, הגרוש של בת זוגו של המתלון והאירוע המיוחס לו בכתב האישום אינו אירוע מתוכנן, אלא התפרצות ספונטנית שבאה על רקע הטרדותיו של המתלון. העורר טען כי המשיבה מגלה "קשיחות" בעניינו ועל כן אינו מצליח לסיים את ההליך העיקרי. העורר טען כי התמוטטות עסקיו מהווה נסיבה חדשה ובית המשפט קמא לא נתן לכך משקל מספק.

המשיבה מתנגדת ועומדת על הותרת ההחלטה קמא על כנה.

המשיבה הפנתה להחלטת בית המשפט קמא מיום 22.10.17 אשר דנה, בין היתר, במסוכנות הנשקפת מן העורר, על רקע מהות המעשים המיוחסים והתנהלות העורר. המשיבה טענה כי לא מדובר בחלוף זמן המאיין את מסוכנות העורר, מה גם שמתח בין העורר למתלון, עודנו קיים.

אחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת ההחלטה מושא ערר זה, לא מצאתי טעם המצדיק התערבות בהחלטה קמא ועל כן, דין הערר להידחות.

סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996 קובע כי עצור או משוחרר בערובה יוכל לפנות בבקשה לעיון חוזר בנוגע למעצר או שחרור, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן

ההחלטה.

אני תמימת דעים עם בית המשפט קמא כי דבר מאלו אינו מתקיים.

חלפו כחודשיים ומחצה עד מתן ההחלטה קמא, לא מצאתי עובדות חדשות או שינוי נסיבות כלשהו. אופי עבודתו ועסקיו של העורר היו ידועים לבית המשפט, כך גם מצבו הרפואי המצער של אחיו, מה גם שלצורך כך, כפי שהובהר, שיתפה המשיבה פעולה והסכימה ליציאת העורר מביתו על מנת ללוות את אחיו לטיפוליו. מכאן, מסכימה אני עם בית המשפט קמא כי לא מתקיימות הנסיבות המצדיקות עיון חוזר.

גם לגוף העניין, אני מוצאת כי קיים קושי ממשי עם בקשת העורר, אשר במהותה היא התנערות מכל תנאי מגביל, שכן עבודתו מחייבת תנועה ממקום למקום ואף אינה בשעות רגילות וידועות. מתן אפשרות לעורר לשוב ולהפעיל את עסקיו כמקודם, אינו מאפשר פיקוח כלשהו ובשים לב לפרק הזמן שחלף ולמסוכנות העורר, איני מוצאת חוסר סבירות בהחלטה קמא שלא להתיר, בשלב זה, שינוי כלשהו בתנאים.

לפיכך, אני מורה על דחיית הערר.

המזכירות תמציא ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ג' שבט תשע"ח, 19 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.